

På baggrund af sagens principielle karakter anmodede Skatteministeriet, under henvisning til – skattestyrelseslovens § 29, stk. 1, Landskatteretten om at revurdere kendelsen, hvilket Landsskatteretten indvilgede i.

Den 28. marts 2001 afsagde Landsskatteretten en ny kendelse, hvori Landsskatteretten fastholdt resultatet fra kendelsen af 14. marts 2000.

Skatteyder indbragte herefter kendelsen for Østre Landsret. Her valgte Skatteministeriet at tage bekræftende til genmæle over for skatteyderens påstand om anerkendelse af de af sagsøger foretagne afskrivninger på den pågældende bygning.

Den 15. august 2001 afsagde Østre Landsret dom i overensstemmelse hermed.

Baggrunden for dommen

Landsskatteretten lægger i kendelsen til grund, at der alene kan foretages afskrivninger på en udlejet bygning, hvis *lejeren* anvender det lejede med et erhvervmæssigt sigte.

Skattemyndighederne har imidlertid i praksis i relation til afskrivning efter den dagældende afskrivningslovs § 18, stk. 1, alene stillet krav om, at 1) *ejeren* anvendte den udlejede bygning erhvervmæssigt, et krav, der har været betragtet som opfyldt i kraft af ejerens udlejning af bygningen, samt at 2) *lejeren* anvendte det lejede til et af de i § 18, stk. 1, litra a og b, opregnede formål, f.eks. en form for håndværk, uden at der hermed var tale om, at denne anvendelse behøvede at have et erhvervmæssigt sigte.

For bygningstyper, der ikke var nævnt direkte i den dagældende afskrivningslovs § 18, stk. 1, og dermed ikke afskrivningsberettigede efter bestemmelsen, var der efter den dagældende afskrivningslovs § 18, stk. 2, mulighed for at anmode Ligningsrådet om tilladelse til afskrivning efter reglerne i stk. 1 for bygninger, der efter rådets skøn kunne sidestilles med de i § 18, stk. 1, litra a og b, nævnte bygninger. I relation til denne bestemmelse har det ligeledes været Ligningsrådets praksis at anse en bygning for erhvervmæssigt anvendt, og dermed afskrivningsberettiget, alene i kraft af ejerens udlejning af den pågældende bygning.

Landsskatterettens kendelse byggede således på en strengere fortolkning af, hvornår en bygning af den i den dagældende afskrivningslovs § 18, stk. 1, nævnte karakter kunne anses for erhvervmæssigt benyttet, og brød herved med den fortolkning af reglerne, som skattemyndighederne (og Ligningsrådet) havde og fortsat har.

Konsekvensen af kendelsen ville være en underkendelse af den eksisterende afskrivningspraksis, herunder Ligningsrådets praksis i de ovennævnte såkaldte »sidestillingssager«, jf. den dagældende afskrivningslovs § 18, stk. 2. Herudover ville kendelsen i yderste konsekvens have den effekt, at udlejere, herunder egentlige udlejningsvirksomheder, ville være afskåret fra at foretage afskrivninger på bygninger udlejet til f.eks. offentlige myndigheder, der pr. definition ikke driver erhvervmæssig virksomhed.

Ud over kendelsens betydning for praksis efter den dagældende afskrivningslovs § 18, stk. 1 og 2, er det Skatteministeriets opfattelse, at kendelsen muligvis også ville få betydning for adgangen til at foretage afskrivning på udlejede bygninger efter bestemmelsen om bygningsafskrivinger i den nugældende afskrivningslovs § 14.

Bestemmelsen om, at en bygning skal være erhvervmæssigt benyttet som forudsætning for afskrivning, er således gentaget i afskrivningslovens § 14, stk. 1. I afskrivningslovens § 14, stk. 2, er afgrænsningen af, hvilke bygninger der kan afskrives, dog i modsætning til efter den tidligere afskrivningslovs § 18, stk. 1, negativ, således at alle erhvervmæssigt benyttede bygninger som udgangspunkt er afskrivningsberettigede.

Af de ovenfor anførte grunde valgte Skatteministeriet at tage bekræftende til genmæle over for sagsøgers påstand.

At Skatteministeriet har taget bekræftende til genmæle, betyder således ikke, at der er sket en udvidelse af kredsen af afskrivningsberettigede bygninger, jf. den nuværende negative afgrænsning heraf i afskrivningslovens § 14, stk. 1, men alene at den hidtidige afgrænsning af, hvornår en bygning anses for erhvervmæssigt benyttet, fastholdes.